

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΣΙΕΛΕΓΚΑ*

Λυπόμενην πολύ για τὸ γέρο Τσιέλεγκα μας, κι' ή ίδεα, στί μπορούσας νὰ πεθάνῃ, μ' ἔκανε νὰ τρομάζω. Θύμωμασαν, στί τὴν προηγουμένη ήμέρα εἶταν γερᾶς, καλός, χαρούμενος κι' ἀνοιχτόκαρδος, καὶ μᾶς εἶπε τοσαχ προσγμάτι τῆς μαχρεῖδας ζωῆς του : πῶς διπέφυγε τὴν παντρεία, που οὐ καθελαν οἱ γηναῖοι του γάλα τὸν παντρεψούν, κι' ἔτσι ἔμεινε ἀνύπατρος καὶ καθύρδος καὶ ξέγνοιαστος καὶ πέρασε μὰ ζωὴ γκρηστάμενη; χωρὶς συλλογες καὶ χωρὶς σκέψεις καὶ χωρὶς φροντίδες, καὶ μόνη του συλλογὴ καὶ μόνη του σκέψη καὶ μόνη του φροντίδα εἶταν τὸ ξένο Φωμὶ καὶ τὰ δικά του τὰ δόντια. Πῶς μοιράει τὴν ρόγα του τὸν ἔνα καὶ σὸν ἄλλο, γιὰ νὰ κάνῃ καλό, πῶς τὸν εἶχεν ἀρπάξει οἱ Εωτικιές, πῶς τους ἔστηγε ἀπὸ τὰ σπήλαια τους, πῶς τὸν εἶχε κυνηγήσει μιὰ ἀρκούδα στὰ βουνά τῆς Σαμαρίνας κι' ἀν δεῦ πρόβταινε νὰ γλυστρήσῃ σὲ μᾶλα θεώρατη σάρα, οὐ τὸν ἔκανε κομμάτια, πῶς μιὰ θραδεὶα πλεύσει μ' ἔναν λυσσάρικο λύκο καὶ τόσα ἄλλα. Έκει ποῦ ἔγω σκέρτομουν αὐτά, αὐτὸς ἀρχισε ἔνα ψιλοτρίγυδο :

«Τὰ πή... βλέχα μ', τὰ πήραντα τὰ πρόβταια...»
κι' ὑστερά ἀπὸ τὸ τραχύδι σηκωθήκε, κάθησε σταυρούποδι κι' ἀρχισε νὰ βαράντι τὴν φλογέρα με τέτοια ὅρεξην πάτε τὰ γιδοπρόβτατα, που ἔδισκαν γύρα, σταυριήσαν καὶ δὲν ἀκούονταν καθόλου τὰ κυπροκούδουντα τους;

— Εἶνις ἐντερό του τραχύδι καὶ τὸ ὑστερό του λάλημα

Εἶπα μὲ τὸν ἔαυτό μου καὶ τὰ μάτια μου βούρκωσαν ἀπὸ σάκρια.

Σ' αὐτὸς πάνω ὁ ἀρρωστος Τσιέλεγκας ζήτησε νερό.

— Θέλει κανέν' ἀρρωστικὸν κι' καρδιά σου ; Τὸν ρώτησα.

— Αρρωστικό ; (Απόλογηθήκε βαρετά). Σᾶν τι ἀρρωστικό ;

— Παγουδάχ, ἀρρόγαλο, ξυνόγαλο, χλωροτύρι, γαλοτύρι, καν' ἀρνί... καν' ἀπήδι, κανα πεπόνι, κανα χειμωνικό...

— Δε βαρυεσσαί παιδί μ ; (Μοῦ ἐπανέλαβε ἀνόρεχτα). Δε θέλει τίποτα κι' καρδιά μ ! Λίγο νεράκι καὶ τίποτε ἄλλο !

Τὸν ἀφράτο ησυχο κι' ἀναμέρησα περίλυπος. Ο Τσιέλεγκας ἔπιε νερό, ματαξαπλάθηκε καὶ ματακουκουλώθηκε.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τὰ γαλαρόγιδα ἀνεσθάναντα καὶ τῶν πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλο, γιὰ τὸν ἀρμεγῶν τους, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ γαλαρόπρατα σωρὸ ἀγαγκάζονταν ἀπὸ τους πιστικοὺς «εἴ ! εἴ ! εἴ ! εἴ !» σπρώχυνονταν, μὲ τές ἀγκλίτεσσες γιὰ ν' ἀνηφορήσουν κατὰ τὸν δικό τους τὸν ἀρμεγῶν, ποῦ εἶταν δίπλα στῶν γιδιῶν. Σὲ λίγο ἡ στρούγκα εἶχε γεμίσει ἀπὸ γιδια κι' ἀπὸ

πρόβτατα ἄλλα εἰχαν μπῆ μονάχα τους μεσά στους ἀρμεγῶνες, ἄλλα εἰχαν πάσι στὸ στάλο, κι' ἄλλα περικύλωσαν τὸ τυροκομεῖο καὶ τὸν ἄρρωστο Τσιέλεγκα μας, ἐνῷ οἱ πιστικοὶ εἶταν κάτω στὴν πλαγιὰ ἀχόμη, μεζένοντας τὰ ξεκομμένα.

Η Κάλεσια με τὰ κέρατα κι' ή σιούτα ἡ Καγούτα στάθηκαν ἀπάνω στὸ κεφάλι του καὶ προσπαθούσαν μὲ τὸ στόμα νὰ τὸν ξεσκεπάσουν, ἀλλὰ δὲν ἀφίνεις ο Κολιός. Τέλος αὐτές ἐπέμεινεν, ἀναποδογυρίζουν μὲ μιὰ κεφαλοσπρωξία τὸν φύλακα του Τσιέλεγκα καὶ τράβηξαν μὲ τὸ στόμα τὸ σκέπασμα καὶ φάγηκε τὸ πρόσωπό του. Νόμισα, οτι θὰ φώναξε καὶ θὰ βλαστημένες ὁ Τσιέλεγκας, ἀλλ' αὐτὸς ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του κι' ἀγκαλιάσει καὶ φίλησε τὴν Κάλεσια με τὰ κέρατα καὶ τὴν Καγούτα τὴ σιούτα, κι' ἔθηκε ἀπὸ τὴ ζωση του κατὰ πῶς τες εἶχε συνηθισμένες, δύο κριτσέλια Φωμὶ καὶ λίγο ἀλάτι καὶ τους τίκιδας να τὰ φάν καὶ ματασηκώθηκε καὶ κάθησε σταυροπόδι. Τον περικύλωσαν κι' ἄλλα γιδια κι' ἄλλα πρόβτατα, καὶ ζητούσαν κι' αὐτά Φωμὶ κι' ἄλλατι.

— Φέρε μου, ωρὲ παιδί (εἶπε στὸν Κολιό) ἔνα σακκούλι μὲ Φωμὶ καὶ τὸ ἀλατερό με τ' ἄλλατι ! Θὰ τὰ θρύψω όλα σήμερα μὲ τὸ χέρι μου, γιὰ νὰ μὲ θυμούσηται τὰ κακημένα....

Τὸ παιδί του πήγε ἔνα σκκιούλι μὲ Φωμὶ καὶ τὸ ἀλατερό, κι' ὁ Τσιέλεγκας ἀρχισε νὰ μοιράζει Φωμὶ κι' ἀλάτι, ἀλλ' ή ἀσυνήθιστη ἀπλογερία του ἔκεινη τὴν ήμέρα ἔκανε καὶ μαζεύτηκαν γύρα του δλα τὰ γαλάρια καὶ τόσο τὸν ζύγωσαν, ποῦ στὸ τέλος ρίχτηκαν ἀπάνω του καὶ, δύως εἶταν ἀδύνατος ἀπὸ τὴ θέρην, τὸν γχρεμίσαν καὶ τὸν τσαλαπάτησαν. Ρέκαξε ο Κολιός εκείνη τὴ στιγμὴ κι' ἔγω, ποῦ ἔφραζε τους αρμαγώνες απὸ κάτι πορτιές, βλέποντας τὸ χούμισμα τῶν γαλαριῶν ἀπάνω στὸν Τσιέλεγκα, ἔτρεξε καὶ γχυπώντας τούτα ἀπ' ἔδω καὶ τὸ ἄλλα ἀπ' ἔκει τὰ σκόπτισα, κι' ηρού ἄλλοι τὸν Τσιέλεγκα, ἄλλοι τὸ στρώμα του, ἄλλοι τὸ προσκέφαλο του, ἄλλοι τὴν κάππα του, ἄλλοι τὸ σακκούλι μὲ τὸ Φωμὶ καὶ ἄλλοι τὸ ἀλατερό.

— Τὶ τάθελες, γέροντά μου, (τοῦ εἶπα) αὐτὰ παιγνίδια με τους διατάνους, ἀρρωστος ανθρώπος !

— Μη χολιάγης παιδί μ', μη χολιά γε ! (Μοῦ ἀπολογηθήκε εύχαριστημένος). Δεν ἐπαθα τίποτε... Τὴν εὔκη μου νάχουν τὰ βελογήμενα, τὴν εὔκη μου νάχουν !

Κι' ἐνῷ ο Κολιός ἔστρωνε τὴ βελέτζα κι' ἔθανε τὸ προσκέφαλο, ἔγω σήκωσα τὸν Τσιέλεγκα, τὸν πήρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔθαλχ ἀπάνω στὴ στρώση.

Σ' αὐτὸς ἀπάνω ἥρθαν κι' οἱ πιστικοὶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τῶν γιδιῶν κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τῶν προβατιῶν, μὲ τές πλεύσεις δύνης προβατίνες καὶ τές πλεύσεις ἀσμιγες γιδες.

* Συνέχεια.

Άρμεζαμε, πήξαμε τυρί τὸ πρόβιο. τὸ γάλα, καὶ ρίζαμε στές δροπολίτες τὸ γιδίσιο νὰ τὸ βαρέσωμε βούτυρο καὶ ὑστεροχαντζέμι γάρ φάμε, ἀλλὰ κάναμε ανθρεκτό φάγη. Ο γους μᾶς εἶται στὸν ἄρρωστο μᾶς. Πηγαμε κοντά του, τὸν ωτήσαμε τί κάνει. ἀλλ, αὐτὸς μᾶς ἔκανε νοημάτα νὰ φύγωμε, κι' υστερα ἀπὸ τὰ νοημάτα, επειδὴ εμεῖς δὲ φεύγαμε, ἀνάγκαστης νὰ μᾶς πῆ :

— Σύωτε στη δουλειά σας!... Τίποτε δὲ μοῦ κάνετε, τίποτε δὲν θέλω. Νικό, ποὺ θέλω, ἔχω.... Σύρωτε... Η σημερινή, ή αύριανή, καὶ ή μεθυριανή δεν είναι δικές μου μέρες... Η παραμεθυριανή είναι ή μεσα μου.

Σκεπτίσαν οἱ ἀλλοὶ καθένας στὴ δουλειά του, καὶ μονον εγώ εμεινα με τὸ βοηθό μου στην στρούγκα να οικονομήσω τὸ τυρί καὶ τὸ βούτυρο, ὡς παραποτέλεγκας, κι' ἀφοῦ οικονόμησο τὸ τυρί καὶ τὸ βούτυρο κι' ἔβρισκα τὸ τυρόγαλο, κι' ἔγαλα τὴν τὴν οὐδα, κι' επηγά τὸ βαρεμένο γάλα, ἔστειλα τὸ βοηθό μου με τὸ ψωμὶ στοὺς πιστικούς, πήρα τὴν καππα μου καὶ τὸ γιουφέκι μου καὶ τράβηξα σ' ἔνα συγδευτρο γιας γάρ κοιμηθῶ.

Τὸ δειλινὸ γύρισα νὰ στραγγίσω τὸ τυρί τοῦ βαρεμένου γαλατίου καὶ νὰ οδῶ αλεύρι στὸν ζυμωτὴ μας για ψωμὶ ἀλλα πλειότερο νὰ ίδω τὶ κάνει ὁ Τσιέλεγκας.

Είταν ἀνοιωτος. Ρώτησα τὸν Κολιό πῶς πέρασε καὶ μοῦ εἶτε, ὅτι ὅλο παραμελοῦσε. Σὲ λίγο ἥρθε κι' ὁ Τσιλιας ἀπὸ τὸ γωριό χωρίς τὸν παπᾶ.

— Ποὺν ὁ παπᾶς, τὸν ωτήσα.

— Είταν θερμακούσενος, (μοὺ εἶπε) καὶ δὲν μποροῦσε ναράνη. Του ἀφρίσα τὸ μουλάρι, κι' ἀμα γείνη καλὰ θαρθῇ μὲ τ' ἀρτοφόρι νὰ τὸν κοινωνήσῃ.

Πέρασε κι' ἡ δευτερη ή μέρα, πέρασε κι' ἡ τρίτη, κι' ὁ Τσιέλεγκας ὅλο καὶ στὸ χείρ χειρότερο πήγαινε.

— Αὔριο, (εἶπα μέσα μου) θὰ είνες ή στερνή του, δύως τὸ εἶπε μόνος του.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν τετάρτη, ποὺ φοδόμουν, κατὰ τ' ἀπάρμεγα μὲ φώναξε καὶ ποὺ εἶπε :

— Να παραγγείλει κατὰ τὸ στερνὸ νὰ φέσουν ὅλα τὰ κοπάδια μας ἐδῶ γυροβολιά : ζυγούρια, κατσίκια, βαρβάτα, στέρφα, καὶ γαλάρια γιδιά καὶ πρόβατα, καὶ νὰ μὴ λέψῃ κάνας πιστικός... 'Ακοῦς ; "Ετοι νάνχης τὴν εὐκή μου.

Κατάλαβα ποιὸς εἶται ὁ σκοπός του καὶ δὲν μίλησα καθόλου, γιατὶ λίγο χρειάζονταν νὰ μὲ πιάσουν τὰ κλάμιματα.

"Τστερα μὲ ωτήσε :

— Πόσες ἔχει μῆνας σήμερα ;
— Δέκα ; (Τοῦ εἶπα).
— Δέκα ; (εἶπε, σὰ νὰ μήν τὸ πίστευε) καὶ τ' ἀπολύκατε τὰ βαρβάτα ; Σαναρώτησε.

— "Οχι, τοῦ ἀποκρίθηκα.

— "Αϊ, καημένε, (μοὺ εἶπε μὲ γλυκὸ θυμὸ) καὶ τώρα γὰ περιμένετε ἀπὸ μένα ὄρμήνεια; Νὰ τ' ἀπολύκετε σήμερα χώρ' ἀλλο, ἀφοῦ ἔχει δέκα ὥ μῆνας !

Κι' υστερα ἀπὸ λίγη σιωπὴ εἶπε πάλε :

— Αὐτὸ τὸ κακὸ ἔχομ' ήμεῖς. ποὺ βρισκούμεστε πάντα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ καὶ τὸν παπᾶ ...

Στὴν στιγμὴ εἶπα στοὺς πιστικούς τῶν γαλαριών γὰ σμίξουν τὰ γαλάρια μὲ τὰ βαρβάτα καὶ νὰ ρίξουν τέσσερα πέντε βαρβάτα κριάρια καὶ ἀλλα

τέσσα τέτοια τραγιά στὰ στέρφα, καὶ τὸ βράδυ κατὰ τὸ σπερνό, νὰ βαρέσουν ὅλες τὲς κοπὲς γυροβολιὰ στὴν στρούγκα.

Ο ἄρρωστος Τσιέλεγκας μας φάγονταν σᾶν καλύτερα, ἀλλ' ἀντὶ τὸ καλυτέρων μὲ φόδιζε πλειότερο γικτὶ εἶται τὸ καλυτέρων, τὸ λεγόμενο τὸ οὐ θανάτου. Ο θάνατος εἶνε πονηρὸς, καὶ πάντα λίγες ὥρες πρὶν ξεψυχήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀφίνει καὶ καλυτερεύει κομμάτι κι' υστερα τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν λαίμῳ.. Ἐκεῖνο διωτε, ποὺ μηγάλον τὴν στεναχώρια μου εἶται ποὺ δὲν εἶχεν ἔρθει αἰχμὴ ὁ παπᾶς νὰ τὸν μεταβάλῃ καὶ θα τὴν γαγιάνε ἀμεταλάβητος. Σκεπτόμουν νὰ ξαναστείλω ἐνα πιστικὸ στὸ χωρίο καὶ νὰ τὸν πάρῃ «ἄρον-ἄρον», ὅταν σ' αὐτὸ ἐπάνω ἄκουσα τὸ κυπρὶ τοῦ μουλαριού μας «τρίγγατρίγγατρίγγα», ποὺ ἀνέβαινε τὸν ἀγήφορο τῆς ράχης, ποὺ βρισκόμαστε. Πετιέμαι καὶ βλέπω τὸν παπᾶ, ποὺ ἔρχονταν καβάλλα, πετραγηλωμένος, ξεκαμηλαύκωτος, καὶ κρατῶντας τὸ αρτοφόρι στὰ δυό του χέρια, ἐνῷ ἔνα παιδί φέδεικα-δεκάτριῶν χρονῶν, προχωροῦσε σέργοντας μὲ τὸ ζερό τὸ μουλάρι ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ καπιτσριού καὶ μὲ τὸ δεξὶ κρατῶντας ἐνα, φανάρι, ἀναχμένο.

Τρέχω κοντά στὸν Τσιέλεγκα καὶ τοῦ λέγω μὲ κάποια προσποιημένη ἀφέλεια :

— "Ηθελες νάχες κανέναν παπᾶ ;

— "Ακούς λέει ! (Ξεφώνησε)."Ηθελα καὶ παράθελα, ἀλλὰ ποι' τος ! "Ηθελα νά ξομολογώμουν, νὰ τοῦ ἔλεγα καμμιά αμαρτία, πούχω κάνει κι' ἔγω ὡς ἄνθρωπος, νὰ μοῦ διάδαξε καμμιά σχωρετικὴ εὐκή, νὰ μὲ μεταλάβωνται σα χριστιανό... Σ' ὅλα τ' ἀλλα εἶνε καλὴ ἡ τέχνη' ἔμας τῶν πιστικῶν, ἀλλὰ ἔχουμε ἔνα κακό... είμεστε μακριὰ ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικά..... Πεθαίνομει σᾶν τὰ σκυλιά..... σᾶν οι Τούρκοι, χώρις ξομολόγηση, χώρις διάδασμα χώρις μεταλαβία.

Κι' ἐνῷ ἔλεγε αὐτά, τὸ κυπρὶ τοῦ μουλαριοῦ διο πήγαινε κι' ἀκούγονταν σιμώτερα «τρίγγατρίγγατρίγγα, τρίγγατρίγγα, τρίγγατρίγγα...» Ως ποὺ φάνηκε στὸ ξεκαμποσμα τῆς ράχης.

— Νὰ κι' ὁ παπᾶς, (τοῦ εἶπα) ποὺ μᾶς ἔρχεταις ..

Γύρισε καὶ βλέποντάς τον, προσηκώθηκε στὰ γόνατα, ἔβγαλε τὰ σκούφια του κι' ἀρχίσει νὰ κάνῃ τὸ σταυρὸ του, λέγοντας «Μνήστητι μου Κύριε ! Μνήστητι μου Κύριε !»

Σταμάτησε τὸ μουλάρι καὶ τρέζαμε ὅσοι είμαστε ἐκεῖ, νὰ βοηθήσωμε τὸν παπᾶ νὰ καταβῇ. Ο Τσιέλεγκας βρίσκονταν ἀκόμα γονατιστὸς καὶ ξεσκούφωτος καὶ σταυροκοπῶνταν μουρμουρίζοντας :

— "Ημαρτον Θέ μου... Μνήστητι μου Κύριε !

Ο παπᾶς ἀπόθεκε τὸ ἀρτοφόρι ἀπάνω στὸν τυρολόγο, ἔβγαλε τὸ πετραγήλι, φόρεσε τὸ καμηλάκη του, διάταξε τὸ παιδί, ποὺ ἔσερνε τὸ μουλάρι, νὰ σταθῇ ξεσκούφωτο, καὶ μὲ τὸ φανάρι μπρὸς στὸ ἀρτοφόρι, καὶ τράβηξε πρὸς τὸν ἄρρωστο.

Ο Τσιέλεγκας, δύως εἶται γονατισμένος, ὅλο σταυροκοπῶνταν κι' ἔλεγε τὸ «Μνήστητι μου Κύριε» καὶ τὸ «Θέ μου σχώρησέ με».

— Τί κάνεις ; τὸν ωτήσε ὁ παπᾶς.

— Τί νὰ κάνω, παπᾶ μ' ; ('Απολογήθηκε ὁ Τσιέλεγκας). Νὰ, είμαι τοῦ θανατᾶ... Μου σώθηκε τὸ λάδι. Δὲ μὲ γλέπ' ; "Επεσα ἔγω ἀλλ' φορά καταγής ;

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

— 'Ανθρώποι είμεστε, (είπε ο παπᾶς μὲ ύφος φιλοσοφικό). Ή ἀρρωστήσωμε κι' θλασ..

— 'Αλήθεια παπᾶ μου, (συμπ) ήρωσες ο Τσιέλεγχας) ἀνθρώποι είμεστε, θὰ πεθάνωμε κι' θλασ..

Κι' θέτερα ἀπὸ λίγη σιωπὴ ο Τσιέλεγχας ρώφωτησε :

— Γιὰ νὰ μὲ μεταλάβ'ς ήρθες, παπᾶ μ';

— "Αν τὸ θέλ' ε... (τοῦ ἀπολογήθηκε ο παπᾶς μὲ προσποιημένη ἀδιαφορία) Ξέρ' ε', ή μεταλάβια δέν κού' μέρες..."

— Νὰ μὲ μεταλάβ'ς, παπᾶ μ' (ἀπολογήθηκε ο Τσιέλεγχας) Νὰ μὲ μεταλάβ' ει... Θέλω γὰ μὲ μεταλάβ' ει...

— Δέν εἶνε καλύτερα νὰ σὲ ξεμολογήσω πρῶτα; (Τὸν ρώτησε ο παπᾶς). Ανθρώποι είμεστε... Γεννιούμεστε μὲ τὴν ἀμαρτία προσκεφάλι...

— Νὰ μὲ ξομολογής! (ἀπολογήθηκε ο Τσιέλεγχας). Ξομολόγησέ με! Δὲ λέω τὸ ἐγάντιο... Ξομολόγησέ με πρῶτα.

'Ο παπᾶς φόρεσε ἀμέσως τὸ πετράχηλο, καὶ μᾶς εἶπε ἔμας τῶν ἄλλωνῶν, ποῦ στεκόμαστε γύρα γύρα :

— Φευγάστε, δλοι ἀπ' ἔδω! Σύρτε μακριά! Θὰ ξομολογήσω ..

— "Οχι! οχι παπᾶ μ'" (φώναξε ο Τσιέλεγχας) 'Αν δὲν εἶνε παράνομο ἀς μείνουν τὰ παιδιά,.. νὰ μη φύγ' κανένας.

— Δέν εἶνε παράνομο, (είπε ο παπᾶς) ἄλλα... ἔνας ἄνθρωπος ποῦ ξομολογεῖται... δὲν θέλ' μόνος του ν' ἄκουν οἱ ἄλλοι τὰ κρίματά του... τὶς αὐχρτίες του....

— "Οχι, οχι παπᾶ μ'. "Αγ' δὲν εἶνε κότιμα κι' ἀμαρτία, ἀς μη φύγ' κανένας! (είπε ο Τσιέλεγχας) Θὰ πῶ δὲ τὸ ἔκανα σ' δλους μπροστά.... Τὶ μὲ μέλλ' τῶρα; Καλύτερα νὰ μάθ' ν δλοι δ τὸ ἔχω καμώμενα.

("Ἐπειτα τὸ τέλος")

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ALBERT SAMAIN

ΣΟΝΕΤΟ

Ροδόχρυσος δ οὐρανὸς σιγὰ σιγὰ χλωμιάζει.
Φύσσουν οἱ ἔλιες οἱ ἀσημίες, η χλωὴ σηλεύει ὡς κάτου;
Τὸ ροδομέτωπο βουνὸ περήφανα σωράμαζει.
Μύρια λαζούρια διάφανα στὰ ριζούθεμελά του.

Γυροῦντες τῷρα ἀπ' τὸν ἀγροὺς ἐν ἀστρῷ ἀνατοιχάζει·
Κάποια γλυκάδα τῆς Βηθλεὲμ πλανιέται διλόγυνδα τοὺς·
Ἐμπρὸς δ ἀντρας καὶ στὸ ἕως καθήμενη ὄγκασιάζει·
Μάγα κουνῶντας τὸ παιδί, ποὺ κλεῖ τὰ βλέφαρά του.

Κι' δλοῦθε πρὸς τὸ μέτωπο ζωγίζοντας μὲ χάρῃ
Καϊστρια φέρουν, ποὺ εὐωδίες τὸν μενεξέδων φαίνουν
Κ' ἔχουν τὸ δρόμο τὸν πλατύ, τὸ μονοπάτι πάρει.

Γυναικεῖς, ποὺ ἡ περπατησία κι' ἡ ὥρα τὶς διμορφαίνουν,
Κι' ἀργοδιαβαίνουν, πλὼι τοὺς ἀφίνοντας τὰ θάμπη
Τὸν θεῖον ἐκείνον δειλιτοῦ, ποὺ ἐμέρωσαν κι' οἱ κάμποι.

Σπέτσες

GIANNΗS PERGIALITΗS

SALON 1908

J. Lefebvre.

Έγκαταλελειμένη.

ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

· Άδελφή. — Δὲν ξέρω τι νὰ χαρίσω τοῦ ἀνδρὸς μου τὴν Πρωτοχορούα.

· Άδελφός. — "Εγα κοντὶ καλὰ τσιγάρα, ἀδελφοῦλά μουν τὴν Πρωτοχορούα θάρρω κ' ἐγώ σπίνι σας . . .

*
· Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

· Μὰ αὐτὲς ἡ πετούτες κάθετε ἡμέρα γίνονται βρωμεράτερες.

· Υπηρέτης. — Φυσικά, τὸ θέλετε νῦ γίνονται; καθαρώτερες;

*
· Μεταξὺ διμορφόνων.

· "Αγ' δὲν σᾶς πληρώσω σ' ἐγα χρόνον, τότε νὰ μὲ πῆτε παληναθρώπον.

· Γιατὶ νὰ περιμένω γι' αὐτὸν ἐγα χρόνον;

*
· Η σύζυγος. — Είμαι μισοπεθαμένη..

· Ο σύζυγος. — Φυσικά! "Ολα τὰ κάνεις μισά.

*
· Ο συντάκτης. — Αὐτὸν τὸ ποίημα σᾶς τὸ ἐπέστρεψα πρὸ δι μηνῶν. Γιατὶ μοῦ τὸ ξαναφέρατε σήμερα;

· Ενόμοια, δτι τοσις ἐβεινιώθη εἰς τὸ μεταξὺ τὸ γεννητο σας.

*
· Ο σύζυγος. — Οι ποντότεροι ἄνδρες παίρονται πάντα τὴς ὀμορφιερες γυναικες.

· Η σύζυγος. — "Ελα! Θέλεις νὰ μοῦ κάμης κουπλιμένηα.